

AR 13/675/A

IN DE ZAAK VAN:

GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,

bevoegd voor het grondgebied van de provincie Oost-Vlaanderen,
met kantoor te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan, 19 bus 22,
met woonstkeuze op het kantoor van zijn advocaat,

- eiser -

voor wie optreedt meester Veerle TOLLENAERE, advocaat met kantoor te 9000
Gent, Koning Albertlaan 128, waar de eiser woonstkeuze doet.

TEGEN :

1. _____
2. _____

samenwonende te

- verweerders -

voor wie optreedt meester Sophie BEUSELINCK, advocaat met kantoor
te 9070 Destelbergen, Eenbeekstraat 66.

VERLEENT DE RECHTBANK HET HIERNA VOLGENDE VONNIS.

I. DE RECHTSPLEGING :

1.1. Bij tussenvonnis uitgesproken op 1 april 2014 heeft de rechtbank de
herstelvordering ontvankelijk verklaard en alvorens verder recht te doen een
plaatsopneming bevolen alsmede de persoonlijke verschijning van de
verweerders op deze plaatsopneming dewelke is doorgegaan op dinsdag 29 april
2014.

1.2. Op de openbare terechtzitting van dinsdag 24 juni 2014 werden de
partijen bij monde van hun raadsman in hun middelen en conclusies gehoord,
waarop de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor
uitspraak op heden werd gesteld.

1.3. De rechtbank heeft kennis genomen van het dossier van de rechtspleging
en van de neergelegde stavingsstukken.

1.4. In toepassing van artikel 748bis Ger. W. wordt de laatste conclusie van
elke partij aanzien als een allesomvattende syntheseconclusie die alle vorige
conclusies en (desgevallend) de gedingleidende akte vervangt.

II. RELEVANTE ELEMENTEN :

2.1. De door de eiser ingestelde rechtsvordering heeft betrekking op een
parking gelegen te _____, kadastraal gekend
onder _____ . Deze parking
maakt deel uit van een groter geheel dat door de verweerders wordt uitgebaat als
manège.

14/9588

ONGETEKEND AFSCHRIFT
art. 792 Ger. W.
vrijgesteld van
expeditierecht
art. 280/2° W. Reg.

2.2. Op 6 mei 1971 heeft de verweerder een stedenbouwkundige vergunning bekomen voor het bouwen van een overdekte manège op de percelen
. Op 19 oktober 1972 heeft hij een stedenbouwkundige vergunning bekomen voor het bouwen van paardenstallen op dezelfde locatie.

De site is overeenkomstig het vigerende gewestplan 'Gentse en kanaalzone' (vastgesteld bij KB van 14 september 1977) deels gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied en deels in woongebied met landelijk karakter (woonzone van 50 meter).

Op 20 maart 1990 wordt met betrekking tot het (aan de linkerkant van de manège gelegen) perceel een verkavelingsvergunning toegekend aan waarbij een deel van perceel wordt afgesplitst en verdeeld wordt in twee woonkavels, percelen en (stuk 2 dossier eiser). De verkaveling voorziet de inplanting van open bebouwing van het type villa of bungalow (eengezinswoning met maximum twee bouwlagen). Op perceel wordt vervolgens een woning gerealiseerd. Op perceel (dat aan de manège van de verweerdere grenst) niet.

Op **31 mei 1999** wordt lastens de verweerdere een proces-verbaal nr. opgesteld wegens inbreuken op artikel 42.1.1°, 42.1.2° en 42.1.4° van het decreet op de ruimtelijke ordening van 4 maart 1997.

De Bestendige Deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen verleent op 7 maart 2002 aan de verweerder een regularisatievergunning voor enkele geschiktmakingswerken voor de manège met betrekking tot een fietsenberging, mestvaalt en hooisluur. Deze regularisatievergunning wordt uitdrukkelijk geweigerd voor de (met steenslag verharde) parking en voor de houten garage omdat deze strijdig zijn met de stedenbouwkundige voorschriften van de verkavelingsvergunning van 20 maart 1990 er derhalve (op basis van artikel 158, § 1 van het Decreet van 18 mei 1999) tot de categorie 'niet regulariseerbare bouwmisdrijven' behoren (stuk 6 dossier eiser).

Op **30 januari 2004** wordt door de buur die (het verkavelde) perceel bewoont klacht neergelegd tegen de blijvende aanwezigheid van de parking. Daarop volgt een onderzoek en bij proces-verbaal van 19 augustus 2004 wordt door de lokale politie vastgesteld dat er een inbreuk werd gepleegd op artikel 99, § 1, 5° DRO van 18 mei 1999 ("*Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens*"). In het proces-verbaal wordt verwezen naar perceel F als perceel waarop zich de litigieuze parking bevindt doch de voorgelegde stukken tonen aan dat het hier in werkelijkheid om perceel gaat (stuk 7 eiser).

Op **11 mei 2009** werd een BPA Zonevreemde Sport bis goedgekeurd door het college van burgemeester en schepenen. Met betrekking tot perceel wordt daarin gesteld dat daarop enkel één bedrijfswoning mag worden voorzien aan de straatzijde en dat de achterliggende parking dient te worden ontsloten via een op dit perceel aan te leggen oprit van maximaal zes meter breed gescheiden van de rest van het perceel door een afsluiting.

Op **4 mei 2010** verleende het college van burgemeester en schepenen aan de verweerders een stedenbouwkundige vergunning voor het aanleggen (op de achterliggende percelen) van parking en buffergroen met onder meer de volgende voorwaarden: de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA strikt naleven en de groenbuffer mag niet onderbroken worden en moet uitgevoerd worden zoals voorzien in het BPA (stuk 10 eiser).

Op **24 januari 2011** legt de nabuur van de verweerders in handen van de onderzoeksrechter te Gent klacht met burgerlijke partijstelling neer wegens inbreuk op artikel 6.1.1.1° VCRO (*een parkeergelegenheid voor onder meer zware vrachtwagens, tractoren, terreinwagens, paardentrailers en private wagens van manège-bezoekers van 31/12/1993 tot heden te hebben instandgehouden*). Bij beschikking van de raadkamer van 2 mei 2011 werd gezegd voor recht dat er geen aanleiding was tot vervolging van de verweerders omwille van verjaring van de strafvordering. De nabuur van de verweerders tekende hoger beroep aan en de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van beroep te Gent oordeelde bij arrest van 26 januari 2012 dat dit hoger beroep ongegrond was.

2.3. Op **19 maart 2012** heeft de eiser een (nieuwe) herstellvordering tot herstel in de oorspronkelijke staat door het verwijderen van de parking op perceel met herinrichting van het terrein conform de stedenbouwkundige vergunning van 4 mei 2010, opgemaakt. Deze werd op 30 maart 2012 voor advies overgemaakt aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid die bij beslissing van 21 mei 2012 (ter kennis gebracht op 8 juni 2012) een eensluidend advies heeft verleend (stuk 14 dossier eiser).

Middels de toepassing van artikel 6.1.43 VCRO heeft de eiser vervolgens zijn vordering voor deze (burgerlijke) rechtbank ingesteld bij dagvaarding betekend op 12 februari 2013.

2.4. De stedenbouwkundig inspecteur heeft op 19 september 2012 vastgesteld dat de parking vooraan links op perceel verwijderd werd en dat deze parking werd aangelegd links op perceel zoals vergund op 4 mei 2010. De zone van zes meter, achter de aanpalende buur en bestemd voor de aanleg van heesters werd niet gerespecteerd en nog niet aangeplant. Er werd twee meter teveel verhard zodat slechts een zone van vier meter overblijft voor de aanplantingen. De zone van één meter voor de aanleg van een levende haag, links van de parking, werd 0,5 meter verhard en de haag werd niet aangeplant. De toegangsweg naar de parking is volgens het plan vier meter breed doch is gemiddeld zes tot zeven meter breed uitgevoerd. Van dit alles werd een proces-verbaal opgesteld dat werd afgesloten op 20 september 2012 (stuk 15 dossier eiser).

2.5. Tijdens de plaatsopneming van **29 april 2014** heeft de rechtbank vastgesteld dat de toestand ter plaatse ongewijzigd is gebleven vergeleken met de beschrijving in het proces-verbaal van 20 september 2012 met uitzondering van (1) de verharding van twee meter teveel die in het proces-verbaal wordt vermeld doch dewelke de rechtbank niet heeft vastgesteld en van (2) de zone van één meter links van de parking die wel aanwezig is en waarop een (levende) haag werd aangeplant dewelke echter achteraan een onderbreking (opening) vertoont van ongeveer vijf meter.

III. DE VORDERINGEN :

3.1. De bij dagvaarding van 12 februari 2013 geïnitieerde en thans bij syntheseconclusie van 20 mei 2014 gehandhaafde vordering van de *eiser* strekt bij wijze van herstelmaatregel in de zin van artikel 6.1.43 VCRO tot :

(1) het zeggen voor recht dat de verweerders als eigenaar/opdrachtgever/uitvoerder op het terrein gelegen te :
, vergunningsplichtige werken hebben uitgevoerd of hebben laten uitvoeren zonder te beschikken over of in strijd met een noodzakelijke en uitdrukkelijke stedenbouwkundige vergunning, en in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 4 mei 2010 ;

(2) het zeggen voor recht dat verweerders deze illegale parking (gewoonlijk) gebruiken in strijd met de bestemmingsvoorschriften ;

(3) verweerders te veroordelen tot herstel van het terrein in de oorspronkelijke staat, hetgeen in concreto impliceert verwijdering van de parking op perceel met herinrichting van het terrein conform de stedenbouwkundige vergunning van 4 mei 2010 ;

(4) verweerders te veroordelen tot het uitvoeren van deze herstelmaatregel binnen een (uitvoerings)termijn van drie maanden na het in kracht van gewijsde gaan van het tussen te komen vonnis (die geen respijttermijn uitmaakt in de zin van art. 1385*bis*, vierde lid Ger. W.), onder verbeurte van een dwangsom (van 250,00 euro per dag vertraging na de uitvoeringstermijn en per verweerder) en met machtiging om desnoods van ambtswege tot de herstelmaatregel te laten overgaan ;

(5) verweerders te veroordelen tot betaling van de kosten van het geding ;

(6) het uit te spreken vonnis voorlopig uitvoerbaar te verklaren met uitsluiting van borgstelling en kantonnement.

Voormelde vordering is (overeenkomstig artikel 6.2.1, eerste lid VCRO) overgeschreven in de registers van het eerste hypotheekkantoor te onder de referte

3.2. De *verweerders* nemen conclusie tot afwijzing van de herstellvordering als niet-ontvankelijk, niet-toelaatbaar of minstens ongegrond. Zij achten deze vordering in hoofdde verjaard. In ondergeschikte orde is volgens hen de redelijke termijn verstreken en is de vordering niet-ontvankelijk of minstens ongegrond. Het betrokken perceel wordt immers niet (langer) als parking aangewend.

IV. BEOORDELING :

A. De algemene voorwaarden voor het vorderen van herstelmaatregelen.

4.1. Herstelmaatregelen kunnen enkel worden bevolen voor gedragingen die strafbaar zijn gesteld. Een herstelmaatregel kan enkel worden bevolen indien het

ten laste gelegde misdrijf bewezen is. Dit geldt ook voor de herstelmaatregel die voor een burgerlijke rechtbank wordt gevorderd.

De omstandigheid dat een stedenbouwmisdrijf is gepleegd en bewezen houdt bovendien *niet steeds* in dat een herstelmaatregel kan worden bevolen. Het kan immers zijn dat de 'veroordeelde' de gevolgen van het misdrijf reeds heeft verwijderd (door bijvoorbeeld een vrijwillige verwijdering of sloping van illegale constructies) of dat intussen voor die illegale constructies een regularisatievergunning werd verleend. Overeenkomstig een vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie kan een rechter die een veroordeling uitspreekt wegens een stedenbouwmisdrijf enkel dan het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand bevelen indien hij vaststelt dat die maatregel nog nodig is om de sporen van het misdrijf te doen verdwijnen, gelet op (onder meer) de wijzigingen die ondertussen zijn aangebracht in de door het bestuur verleende vergunningen (Cass., 16 maart 1971, R.W., 1971-72, 1058; Gent., 24 juni 1994, R.W., 1995-96, 639). Anderzijds is de rechter verplicht om het herstel te bevelen zodra dit noodzakelijk is om de gevolgen van de overtreding te doen verdwijnen.

De vordering tot het bevelen van een herstelmaatregel mag bovendien ook niet verjaard zijn.

4.2. Enkel ten aanzien van wie bewezen is dat hij een werk, handeling of wijziging heeft uitgevoerd dat een stedenbouwmisdrijf uitmaakt kan de uitvoering van herstelmaatregelen worden bevolen.

B. Het instellen van de herstellvordering voor de burgerlijke rechtbank.

4.3. Artikel 4 V.T. Sv. bepaalt dat de burgerlijke rechtsvordering terzelfder tijd en voor dezelfde rechters kan worden vervolgd als de strafvordering, maar dat zij ook afzonderlijk kan worden vervolgd. Iedereen die door een misdrijf in zijn private belangen is geschaad heeft derhalve op grond van deze bepaling de vrije keuze om zich met zijn burgerlijke vordering te wenden tot de strafrechter die kennis neemt van de strafvordering, dan wel tot de bevoegde burgerlijke rechter. Deze keuzemogelijkheid bestaat (dus) ook voor de benadeelde van een stedenbouwmisdrijf.

De toestand is echter totaal anders wat de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen betreft. Het optreden van deze bestuurlijke overheden steunt op hun decretale opdracht om het algemeen stedenbouwkundig belang te behartigen zodat een dergelijke vordering niet voldoet aan de definitie van een burgerlijke vordering in de zin van artikel 3 V.T. Sv. Zij beschikken dus niet over de keuzemogelijkheid en bovendien houden zij evenmin de sleutel in de hand om de strafvordering uit te oefenen (dit komt uitsluitend toe aan de burgerlijke partij en aan het Openbaar Ministerie). Het stedenbouwmisdrijf kan worden geseponeerd en/of de strafvordering kan niet-toelaatbaar worden verklaard door de strafrechter.

Artikel 6.1.43 VCRO (voorheen artikel 151 DRO) komt hieraan tegemoet en maakt het mogelijk om de herstellvordering voor de burgerlijke rechtbank in te stellen.

en om de vergunning (van 4 mei 2010) uit te voeren (aanleg ontsluitingsweg, aanplanting groen en inzaaien perceel :

Bij schrijven van 30 maart 2012 heeft eiser om het advies van de Hoge Raad voor het handhavingsbeleid gevraagd. Het verleende (positieve) advies vermeldt onder meer dat de Hoge Raad de herstelmaatregel leest als het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken en dat de litigieuze parking (reeds) in 1993 werd aangelegd.

4.5. In het tussenvonnis uitgesproken op 1 april 2014 heeft deze rechtbank de door de eiser ingestelde herstellvordering reeds ontvankelijk verklaard. Het onderdeel van de vordering van de verweerders dat betrekking heeft op de ontvankelijkheid/toelaatbaarheid van de herstellvordering behoeft dan ook geen antwoord meer.

4.6. Eiser is van oordeel dat de verweerders inbreuken (hebben) begaan op artikel 6.1.1.6° VCRO doordat er handelingen werden/worden gesteld die in strijd zijn met de bestemmingsvoorschriften zonder dat er sprake is van een geldige afwijking op deze voorschriften.

Eiser is daarnaast van oordeel dat er eveneens inbreuken werden/worden gepleegd op artikel 6.1.1.1° juncto artikel 4.2.1.1° VCRO doordat in strijd met de verleende stedenbouwkundige vergunning een inbreuk wordt verdergezet.

4.7. De verweerders zijn in de eerste plaats van oordeel dat de herstellvordering **verjaard** is. De (inmiddels verwijderde) illegale parking werd volgens de verweerders immers aangelegd in 1993 en aangezien deze zich niet in ruimtelijk kwetsbaar gebied bevindt is de verjaringstermijn voor de herstellvordering 5 jaar zodat een herstellvordering die werd ingeleid op 12 februari 2013 (20 jaar na de aanleg van de parking) als verjaard dient te worden beschouwd. Het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van 26 januari 2012 heeft intussen reeds bevestigd dat de strafvordering verjaard is/was.

Volgens de eiser is er geen sprake van verjaring en gaan de verweerders uit van een verkeerde lezing van het arrest van 12 februari 2013. Dit arrest had immers enkel betrekking op het misdrijf bestaande uit de instandhouding van de (illegale) parking (buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied) waarvoor geen vervolging meer mogelijk was terwijl het in casu om het voortgezet misdrijf van 'gebruik in strijd met de bestemmingsvoorschriften' (gewoonlijk gebruik in strijd met de verkaveling, met de bestemmingsvoorschriften, met het BPA en met de verleende stedenbouwkundige vergunning) gaat dat op heden nog steeds zou bestaan en dus (nog steeds) strafbaar was en is.

De 'stedenbouwmisdrijven' zijn de 'wanbedrijven' die omschreven zijn in artikel 6.1.1, lid 1 VCRO. In deze bepaling worden 7 verschillende categorieën van stedenbouwmisdrijven onderscheiden, waarbij personen strafbaar zijn die :

1° handelingen uitvoeren, voortzetten of in stand houden die op grond van artikel 4.2.1 VCRO (stedenbouwkundige vergunning) of op grond van artikel 4.2.15 VCRO (verkavelingsvergunning) vergunningsplichtig zijn gesteld:

- **zonder voorafgaande vergunning;**
- **in strijd met de vergunning;**
- **na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning;**

• in geval van schorsing van de vergunning;

2° handelingen uitvoeren, voortzetten of in stand houden in strijd met het Gewestelijk, Provinciaal of Gemeentelijk Ruimtelijk Uitvoeringsplan (hierna 'RUP') of met een ontwerp van RUP waarvoor toepassing werd gemaakt van artikel 4.3.2 of 4.4.7, §1 VCRO, of met de stedenbouwkundige en verkavelingsverordeningen, tenzij de uitgevoerde handelingen vergund zijn;

3° als eigenaar toestaan of aanvaarden dat één van de onder 1° en 2° vermelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden;

4° een inbreuk plegen op de informatieplicht van de instrumenterende ambtenaar (art. 5.2.1 VCRO e.v.), met betrekking tot overeenkomsten (art. 5.2.5 VCRO) en met betrekking tot publiciteit (art. 5.2.6);

5° de handelingen voortzetten in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kort geding;

6° na 1 mei 2000 inbreuken plegen – op welke wijze ook – of deze voortzetten of in stand houden, op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens de VCRO, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn;

7° handelingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996, uitvoeren, voortzetten of in stand houden.

Het misdrijf "in stand houden" is evenwel sedert 22 augustus 2003 geen misdrijf meer indien het plaatsvindt "buiten kwetsbaar gebied".

De misdrijven in de vierde en vijfde categorie – inbreuken op de informatieplicht respectievelijk op een stakingsbevel, de bekrachtigingsbeslissing of de uitspraak ter zake van de kortgedingrechter – en de misdrijven "uitvoeren" en "voortzetten" in de andere categorieën zijn "aflopend". Zodra geen "actieve daad" meer wordt gesteld, zoals het verder werken aan een onvergund bouwwerk, houdt het misdrijf op. Na de voltooiing kan de verjaringstermijn voor de strafvordering en de herstellvordering aanvangen. De meest voorkomende daders van de wederrechtelijke uitvoering zijn de bouwheer, de eigenaar, de aannemer en de architect.

Het misdrijf "in stand houden" is een "voortdurend" misdrijf, wat betekent dat het misdrijf blijft "voortduren". Zolang geen einde wordt gesteld aan (het wederrechtelijk karakter van) het bouwwerk, is er sprake van een misdrijf, elke dag opnieuw. Er kan een einde worden gesteld aan het voortdurend misdrijf door bijvoorbeeld het "herstel in de oorspronkelijke toestand" – zoals de afbraak van het onvergunde bouwwerk – of het verkrijgen van een regelmatige regularisatievergunning. Enkel wie zeggenschap heeft over het (onvergunde) goed kan worden vervolgd voor strafbare instandhouding zodat (bijvoorbeeld) de oorspronkelijke eigenaar in geval van verkoop vanaf dat ogenblik niet verder aansprakelijk kan worden gesteld voor de 'instandhouding'. Een koper zal vanaf de eigendomsverwerving op zijn beurt het misdrijf van strafbare instandhouding plegen.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, is het instandhoudingsmisdrijf dat plaatsvindt buiten "ruimtelijk kwetsbaar gebied", sinds 22 augustus 2003 geen misdrijf meer.

De "ruimtelijk kwetsbare gebieden" worden in de VCRO gedefinieerd als volgt :

a) *de volgende gebieden, aangewezen op plannen van aanleg (zoals Gewestplannen, Bijzondere of Algemene Plannen van Aanleg):*

- 1) *agrarische gebieden met ecologisch belang;*
- 2) *agrarische gebieden met ecologische waarde;*
- 3) *bosgebieden;*
- 4) *brongebieden;*
- 5) *groengebieden;*
- 6) *natuurgebieden;*
- 7) *natuurgebieden met wetenschappelijke waarde;*
- 8) *natuurontwikkelingsgebieden;*
- 9) *natuurreservaten;*
- 10) *overstromingsgebieden;*
- 11) *parkgebieden;*
- 12) *valleigebieden;*

b) *gebieden, aangewezen op (Gemeentelijke, Provinciale of Gewestelijke Ruimtelijke Uitvoeringsplannen), en sorterend onder één van volgende categorieën of subcategorieën van gebiedsaanduiding:*

- 1) *bos;*
- 2) *parkgebied;*
- 3) *reservaat en natuur;*

c) *het Vlaams Ecologisch Netwerk, bestaande uit de gebiedscategorieën Grote Eenheden Natuur en Grote Eenheden Natuur in Ontwikkeling, vermeld in het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu;*

d) *de beschermde duingebieden en de voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangeduid krachtens artikel 52, §1 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud.*

De landschappelijk waardevolle agrarische gebieden worden vanaf 1 september 2009 niet langer aanzien als kwetsbare gebieden. Dit betekent dan ook dat een strafvordering met betrekking tot een stedenbouwmisdrijf in landschappelijk waardevol gebied vanaf 1 september 2009 niet meer kan worden ingewilligd.

Wel zijn de agrarische gebieden met ecologisch belang of met ecologische waarde – zoals voorzien in Gewestplannen, Bijzondere of Algemene Plannen van Aanleg – nog wél kwetsbare gebieden (l. VAN GIEL, "Stedenbouwmisdrijven: een praktisch overzicht van de verjaringsregels", TBO, 2011, 71 – 81).

Artikel 6.1.1, lid 3 VCRO bepaalt dat de strafsanctie voor het misdrijf "in stand houden" niet geldt voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet zijn gelegen in de hierboven besproken ruimtelijk kwetsbare gebieden. Prejudiciële vragen inzake de grondwettigheid van deze bepaling werden op 29 juli 2010 door het Grondwettelijk Hof verworpen (arrest 94/2010). De instandhouding binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied blijft daarentegen een voortdurend misdrijf.

Alhoewel de eiser zijn best doet om hieromtrent weinig duidelijkheid te scheppen staat het vast dat het door de eiser aangeklaagde misdrijf - dat er volgens hem in bestaat om het perceel gewoonlijk te gebruiken in strijd met de verkavelingsvergunning, met de bestemmingsvoorschriften, met het BPA en met de verleende stedenbouwkundige vergunning – strafbaar wordt gesteld in artikel

6.1.1, lid 1, 6° VCRO (inbreuken plegen op welke wijze ook of deze voortzetten of in stand houden ...). Het gewoonlijk gebruik van een perceel in strijd met een verkavelingsvergunning, bestemmingsvoorschrift, BPA of vergunning valt onder de noemer van het in stand houden van een (de) inbreuk en is derhalve gelijk te stellen met een voortdurend misdrijf.

Het instandhoudingsmisdrijf dat plaatsvindt buiten "ruimtelijk kwetsbaar gebied" is sinds 22 augustus 2003 geen misdrijf meer. De (intussen verwijderde) illegale parking bevond zich vroeger op perceel dat beschreven staat als 'woongebied met landelijk karakter' en dus geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is. Op dit perceel kan er derhalve geen sprake (meer) zijn van een instandhoudingsmisdrijf. De op heden bestaande parking op de achterliggende percelen en is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en derhalve evenmin in ruimtelijk kwetsbaar gebied zodat ook met betrekking tot deze percelen niet kan worden gesproken van het hoger genoemde instandhoudingsmisdrijf.

In zoverre de herstellvordering van de eiser betrekking heeft op perceel dient zij derhalve als ongegrond te worden afgewezen aangezien er zelfs geen sprake (meer) is van een misdrijf. Met betrekking tot dit perceel zou de herstellvordering bovendien, zelfs indien zij geënt zou kunnen worden op een misdrijf, in alle geval moeten worden afgewezen gelet op de intussen door de verweerders genomen maatregelen en gelet op de verwijdering van de vroeger bestaande illegale parking.

4.8. Verweerders argumenteren vervolgens dat er sprake is van een schending van de redelijke termijn en van **artikel 6 EVRM** (de parking werd meer dan 21 jaar gelegen aangelegd en de inbreuk werd reeds meer dan 15 jaar geleden vastgesteld) waardoor de ingestelde herstellvordering geen voorwerp meer kan hebben en minstens ongegrond dient te worden verklaard.

In het voorliggende geval werden er tot in het jaar 2012 processen-verbaal opgesteld waarin stedenbouwkundige misdrijven werden vastgesteld en waarop ondermeer de in het huidige geding aanhangig gemaakte herstellvordering wordt op geënt. In zoverre kan niet op ernstige wijze worden voorgehouden dat er (voor wat de strafvordering betreft) een overschrijding zou zijn van de redelijke termijn.

Bovendien merkt de eiser terecht op dat de theorie van het zogenaamde (Europese) 'arrest Hamer' van 27 november 2007 de gevorderde herstelmaatregel niet kan verhinderen. De vaststelling dat een herstel in de oorspronkelijke staat een straf is in de zin van artikel 6.1 EVRM en 14.1 IVBPR brengt enkel mee dat de waarborgen van die bepalingen moeten worden in acht genomen. Het heeft niet tot gevolg dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is zodat de algemene bepalingen van het Belgisch strafrecht en strafprocesrecht erop toepassing moeten vinden. Het blijft bijgevolg voor de strafrechter mogelijk het herstel te bevelen teneinde de gevolgen van het misdrijf te doen ophouden, ook wanneer hij vaststelt dat de strafvordering is vervallen wegens opheffing van de strafbaarheid of wegens verjaring.

4.9. De door de eiser ingestelde herstellvordering kan echter wel slagen in zoverre zij betrekking heeft op het in **artikel 6.1.1, lid 1, 1° VCRO** omschreven misdrijf (in strijd met de vergunning handelingen uitvoeren, voortzetten of in stand houden...) en meer bepaald in zoverre deze vordering betrekking heeft op de

aan de verweerders op 4 mei 2010 verleende stedenbouwkundige vergunning tot het aanleggen (herlokalisieren) van een parking en buffergroen.

In het proces-verbaal van de stedenbouwkundig inspecteur van 20 september 2012 werd immers vastgesteld dat de (illegale) parking op perceel werd verwijderd en nu aangelegd werd op perceel zoals vergund op 4 mei 2010. Tevens werd echter vastgesteld dat de zone van 6 meter voor de aanleg van heesters achter de aanpalende buur () niet werd gerespecteerd en nog niet werd aangeplant. Tevens werd er 2 meter teveel verhard zodat er slechts 4 in plaats van 6 meter beschikbaar was om aan te planten. Links van de parking was de zone van 1 meter voor de aanleg van een levende haag voor de helft verhard en de haag was nog niet aangeplant. De toegangsweg naar de parking mocht volgens het plan maar 4 meter breed zijn en was gemiddeld 6 tot 7 meter breed.

Tijdens de plaatsopneming van 29 april 2014 heeft de rechtbank vastgesteld dat de toestand ter plaatse ongewijzigd is gebleven vergeleken met de omschrijving opgenomen in het proces-verbaal van 20 september 2012 met uitzondering van (1) de verharding van twee meter teveel die in het proces-verbaal wordt vermeld doch dewelke de rechtbank niet heeft vastgesteld en van (2) de zone van één meter links van de parking die wel aanwezig is en waarop een (levende) haag werd aangeplant dewelke echter achteraan een onderbreking (opening) vertoont van ongeveer vijf meter.

De door de eiser gevorderde dwangsom kan worden toegekend, evenwel met die beperking dat hij beperkt dient te blijven tot 100,00 euro per dag vertraging voor beide verweerders samen.

4.10. Krachtens artikel 6.1.41, § 3 VCRO (voorheen: art. 149, § 1, vijfde lid DRO) bepaalt de rechtbank in voorkomend geval een uitvoeringstermijn, waarbij zij een zekere appreciatiebevoegdheid geniet.

De rechtbank beoogt daarbij een evenwicht tussen enerzijds het algemene stedenbouwkundige belang bij het benodigde herstel en anderzijds enige zin voor realiteit in het onderhavige geval.

De rechtbank ziet geen afdoende reden waarom de herstelmaatregel nu urgent (binnen de drie maanden) uitvoering zou moeten kennen, temeer aangezien het plantseizoen binnenkort ten einde zal komen en de winterperiode aanbreekt waardoor bepaalde van de herstelmaatregelen de facto onmogelijk zullen kunnen worden uitgevoerd.

In die optiek is een uitvoeringstermijn lopende tot uiterlijk 31 maart 2015 gepast, wat ook vermijdt dat de verweerders louter om tijd te winnen rechtsmiddelen zouden aanwenden, inzonderheid hoger beroep zouden aantekenen. Bij het voorzien in een passende uitvoeringstermijn is enige zin voor realiteit niet uit den boze.

V. DE GERECHTSKOSTEN :

5.1. De verweerders dienen, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gerechtskosten (art. 1017, eerste lid Ger. W.). Deze kosten omvatten eveneens de kosten van overschrijving van de dagvaarding en het vonnis op het bevoegde hypotheekkantoor.

5.2. Gelet op zijn hoedanigheid van herstellende overheid in het algemene belang en zodoende het optreden als titularis van een publieke herstellende vordering (GWH 1 september 2009, arrest nr. 135/2009; GWH 25 februari 2010, arrest nr. 23/2010; I. VAN GIEL, "Stedenbouwmisdrijven: een praktisch overzicht van de -grondwettige- verjaringsregels met betrekking tot de strafvordering en de herstellende vordering van de herstellende overheid en de benadeelde derde", *T.B.O.* 2011, 75), kan de eiser niet als een in het gelijk gestelde (particuliere) partij in de zin van de artikelen 1018, *sub* 6° en 1022 Ger. W. worden aangezien, die op die manier ten laste van de verweerders een rechtsplegingsvergoeding zou kunnen claimen hetgeen hij overigens ook niet doet.

De rechtbank zou, evenmin als de strafrechter dat kan met toepassing van artikel 162*bis* Sv. (Cass. 24 mei 2011, inzake met A.R. nr. P.10.2052.N), de eiser, in de veronderstelling dat hij ongelijk zou halen, niet tot een rechtsplegingsvergoeding kunnen veroordelen. In diezelfde optiek kan de rechtbank, de verweerders, die *in casu* ongelijk halen, niet tot een rechtsplegingsvergoeding ten behoeve van de eiser veroordelen.

VI. DE VOORLOPIGE UITVOERBAARHEID :

6.1. De eiser stelt een voorlopig uitvoerbaar vonnis met uitsluiting van borgstelling en kantonnement voorop.

6.2. In principe schorsen verzet en hoger beroep tegen eindvonnissen daarvan de tenuitvoerlegging (art. 1397 Ger. W.). Behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt, kan de rechter evenwel de voorlopige tenuitvoerlegging van de vonnissen toestaan (art. 1398, eerste lid Ger. W.).

De eiser voert echter geen afdoende grond of reden aan om deze uitzonderlijke maatregel te verantwoorden.

In die omstandigheden kan de voorlopige tenuitvoerlegging van het voorliggende vonnis niet worden toegestaan.

**OP DEZE GRONDEN,
DE RECHTBANK,
RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,**

met inachtneming van de artikelen 2, 34, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

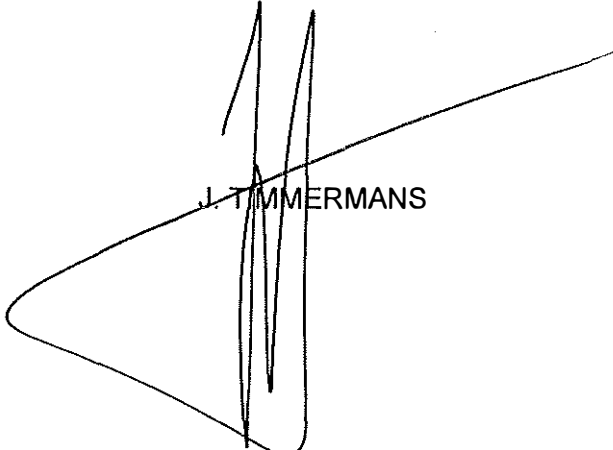
verder recht doend na het tussenvonnissen van 1 april 2014 ;

* aan de zijde van de verweerders:

* *nihil.*

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de veertiende burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op 23 SEPTEMBER 2014, alwaar aanwezig waren: de heer Johan Timmermans, alleenzetelend rechter en voorzitter van de kamer, bijgestaan door mevrouw Linda De Wispelaere, griffier.

L. DE WISPELAERE

J. TIMMERMANS

Aangeboden op 25 SEP. 2014
Niet te registreren;

177/1:
Anja WILLEMS
Adviseur a.i.